

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.122/2020/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Tamus István ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - a dr. Balogh Ádám ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.105/2019/32. számú ítélete ellen a felperes által 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 5 080 000 (ötmillió-nyolcvanezer) forintra leszállítja; egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 635 000 (hatszázharmincötezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] A **P-T. Kft.** (a továbbiakban: a felperes jogelődje) 2008. január 16-án öt évre szóló együttműködési szerződést kötött a bécsi székhelyű **E. S. G.-val** (a továbbiakban: az E.). E megállapodás alapján a felperes jogelődje 17 silós gépjárművet vett lízingbe az E.-től, és vállalta, hogy azokat - fuvarfeladatok céljára - az E. kizárólagos rendelkezésére bocsátja, az E. pedig arra kötelezte magát, hogy havi átlagban nettó 10 000 EUR értékű minimális forgalmat biztosít a felperes jogelődjének. A szerződő feleket azonnali hatályú felmondási jog illette meg, ha a másik fél a szerződésből fakadó lényeges kötelezettségét súlyosan megszegi, és az erre történt írásbeli figyelmeztetés ellenére a szerződésszerű állapotot 14 napon belül nem állítja helyre.
- [2] A felperes jogelődje 2008. július 4-én eladta az E.-nak az **X..-41**, az **X..-54**, az **X..-59** és az **X..-60** forgalmi rendszámú, Feldbinder KIP63.3 típusú siló pótkocsikat (a továbbiakban: a pótkocsik), a tulajdonosváltást azonban egyik szerződő fél sem vezettette át a gépjármű-nyilvántartáson.
- [3] 2010-ben a felperes jogelődje - egy adásvételi láncolaton keresztül - vissza kívánta vásárolni a pótkocsikat az E.-től. Ennek érdekében az E. 2010. június 30-án adásvételi szerződéseket kötött a **Z. T. Kft.-vel** (a továbbiakban: a Z.), amelyekkel a pótkocsikat eladta a Z.-nek azzal, hogy e megállapodások 6. pontjában kikötötte: a járművek mindaddig az eladó tulajdonában maradnak, amíg a vevő azokat „100% ki nem fizeti”. A Z. 2010. szeptember 6-án ugyancsak adásvételi szerződéseket kötött a **S. 99 Kft.-vel** (a továbbiakban: a S.), amelyek alapján a pótkocsikat eladta a S. részére. Noha azok vételárát az E.-nak nem fizette ki, a megállapodásokban kijelentette, hogy a pótkocsik tehermentesek, és az ő tulajdonát képezik. A S. 2010. szeptember 21-én eladta a pótkocsikat **É. É-A. R. F. Zrt.** (a továbbiakban: az É.) részére, az É. pedig ugyanezen a napon

továbbértékesítette azokat a felperes jogelődjének.

- [4] 2010. szeptember 14-én a **S.** megbízásából eljáró **B. S-né** a pótkocsik átíratása érdekében a gépjármű-nyilvántartást vezető hatósághoz: Debrecen Megyei Jogú Város Jegyzőjéhez (a továbbiakban: a jegyző) fordult, amelynek bemutatta a pótkocsik forgalmi engedélyét, törzskönyvét, valamint az addig megkötött adásvételi szerződéseket. A Polgármesteri Hivatal eljáró ügyintézője észlelte, hogy a pótkocsik a nyilvántartás szerint még a felperes jogelődjének tulajdonát képezik, ezért a bemutatott okiratok alapján a **S.** tulajdonjogának bejegyzésével együtt - hivatalból - átvezette a nyilvántartáson a köztes tulajdonosok: az **E.** és a **Z.** tulajdonszerzését is. A jegyző a felperes jogelődjének kérelmére 2010. szeptember 21-én jegyezte be a nyilvántartásba, hogy a pótkocsik - az **É.**-en mint köztes tulajdonoson keresztül - a felperesi jogelőd tulajdonába kerültek.
- [5] A felperes jogelődje azonban a pótkocsik tulajdonjogát nem szerezte meg. Az adásvételi láncolat egyik tagja, a **Z.** ugyanis nem fizette ki a járművek vételárát az **E.**-nak, amelyről az **E.** 2010. október 4-én, majd 2010. november 9-én írásban értesítette a felperes jogelődjét. Miután pedig a vételár ezt követően sem érkezett meg hozzá, 2010. november 18-án felmondta a felperes jogelődjével kötött együttműködési szerződést, majd 2010. november 26-án birtokba vette a pótkocsikat. Az együttműködési szerződés megszűnése miatt a felperes jogelődje fizetéseképtelen lett, ezért 2012. február 8-tól felszámolás alá került. A felszámolási eljárás a hitelezőkkel kötött egyezség folytán 2015. augusztus 13-án megszűnt.
- [6] A felperes jogelődje előbb szerződés megszűnésének megállapítása és elszámolás iránt indított pert az **É.** ellen, amelynek eredményeként a Debreceni Ítéltábla a Gf.III.30.142/2012/23. számú ítéletével kötelezte az **É.**-t 16 250 000 Ft megfizetésére, egyebekben az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító ítéletét helybenhagyta. Ezután - egy újabb peres eljárás keretében - 562 253 000 Ft kártérítést követelt az **É.**-től, a Debreceni Ítéltábla azonban a Gf.IV.30.136/2018/9. számú jogerős ítéletével e keresetet elutasította, a Kúria pedig a Pfv.VII.21.518/2018/9. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [7] A felperes jogelődje 2018. december 28-án a felperesre engedményezte az 562 253 000 Ft kártérítés megfizetésére irányuló követelését.
- [8] A felperes keresete arra irányult, hogy a bíróság közhatalom gyakorlásával okozott kártérítés címén kötelezze az alperest 562 253 000 Ft megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a gépjármű-nyilvántartást vezető jegyző jogellenesen járt el akkor, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy az **E.** a pótkocsik vételárának kifizetéséig fenntartotta a tulajdonjogát, ezért - e feltétel igazoltságának hiányában - meg kellett volna tagadnia a **S.** és a köztes tulajdonosok tulajdonjogának bejegyzését. Úgy érvelt, hogy a jegyző jogutódja az alperes lett, hiszen a gépjármű-nyilvántartási feladatokat jelenleg már az alperes szervezeti egysége, a járási hivatal látja el, így az alperes köteles megtéríteni a jegyző által okozott kárt.
- [9] Az alperes elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő. Arra hivatkozott, hogy a perindítás előtt a felperesnek közigazgatási bírói utat kellett volna igénybe vennie, ezért az eljárást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja és a Pp. 24. §-ának (3) bekezdése alapján meg kell szüntetni. Másodlagosan a kereset érdemi elutasítását kérte. Úgy érvelt, hogy az alperes nem lett a jegyző jogutódja, hanem csupán átvette tőle a gépjármű-nyilvántartási feladatokat. Vitatta továbbá a követelés jogalapját és összecszerűségét, valamint elévülési kifogást is előterjesztett.
- [10] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a

felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 9 934 613 Ft perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 1 500 000 Ft feljegyzett kereseti illetéket.

- [11] A határozatának indokolása szerint az alperes alaki védekezése nem volt alapos. A kereset tárgyát képező károkozó magatartásra ugyanis 2010. szeptember 14-én került sor, ebben az időpontban pedig még a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) volt hatályban, amely a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés anyagi jogi feltételeként nem írta elő a közigazgatási ügyben eljáró bírósághoz fordulás kötelezettségét. Ezért a Pp. 24. §-ának (3) bekezdése és a Pp. 176. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján nem lehetett visszautasítani a keresetlevelet, így a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján az eljárás megszüntetésére sem kerülhetett sor (a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2018. november 19-21-ei Országos Tanácskozásának 15. számú állásfoglalása).
- [12] Az alperes azon érvelésével azonban már egyetértett, hogy a kormányhivatal nem minősül a jegyző jogutódjának. Tény, hogy a gépjármű-nyilvántartás vezetése a károkozás időpontjában hatályos 35/2000. (XI.30.) BM rendelet 1. §-a (1) bekezdésének a) pontja, majd a 326/2011. (XII.28.) Korm. rendelet 1. §-a (1) bekezdésének a) pontja értelmében - 2013. január 1. napjáig - a jegyző feladata volt. Nem vitás az sem, hogy a 418/2012. (XII. 29.) Korm. rendelet 6. §-ának (1) bekezdése 2013. január 1. napjától kezdődően a gépjármű-nyilvántartással kapcsolatos hatósági ügyek elsőfokú elintézését az alperes szervezeti egységeként működő járási hivatal hatáskörébe utalta. A feladatok átvétele azonban nem eredményezett intézményi jogutódlást, ehhez ugyanis - az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.) ekkor hatályos 11. §-ának (1) és (2) bekezdései, valamint a Debreceni Ítéltábla hasonló ügyben meghozott Pf.II.20.896/2014/3. számú ítélete értelmében - szükség lett volna az alapító döntésére is, ennek hiányában tehát jogutódlásra nem kerülhetett sor.
- [13] Kifejtette továbbá, hogy a járáások kialakításáról, valamint egyes ezzel összefüggő törvények módosításáról szóló 2012. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Jtv.) 2. §-ának (1) bekezdése alapján a települési önkormányzatok mindazon vagyona és vagyoni értékű joga, amely a jogszabály által meghatározott, átvételre kerülő államigazgatási feladatok ellátását biztosítja, 2013. január 1-jén a feladat ellátásának időtartamára a Magyar Állam ingyenes használatába került. Ennek végrehajtása érdekében Debrecen Megyei Jogú Város Önkormányzata (a továbbiakban: az önkormányzat) és az alperes 2012. október 31-én megállapodást kötöttek a járási (fővárosi kerületi) hivatalokról szóló 218/2012. (VIII. 13.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 2. számú melléklete szerinti tartalommal. Mindez azonban nem érintette a per tárgyát képező gépjármű-nyilvántartási hatósági ügyet, az ugyanis 2010. szeptember 14-én befejeződött, így azt a Kr. 14. §-ának (1) bekezdése alapján nem kellett átadni a járási hivatalnak, hiszen e kötelezettség csak a 2012. december 31-én folyamatban lévő hatósági ügyekre terjedt ki. Bár a megállapodás - a Kr. 6/2. számú mellékletének megfelelően - tartalmazta azon peres ügyek listáját is, amelyeket a járási hivatal a jegyzőtől átvett, abban ez a per nem szerepelhetett, hiszen ez az eljárás a megállapodás megkötése után 6 évvel indult. Erre tekintettel az alperes a perbeli követeléshez kapcsolódó hatósági vagy peres ügy átvételével sem vált a jegyző jogutódjává.
- [14] Mivel az alperes - jogutódlás hiányában - nem felel a jegyző által okozott kárért, nem kellett megvizsgálni, hogy a követelés elévült-e, és azt sem, hogy a kártérítés feltételei fennállnak-e. Ezért a keresetet elutasította, és a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: az R.) 3. §-a (2) bekezdésének c) pontja szerint megállapított ügyvédi munkadíj, továbbá a feljegyzett kereseti illeték megfizetésére.

- [15] Az alperes a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet tábla elsődlegesen helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára. A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének kereset szerinti megváltoztatására irányult.
- [16] Arra hivatkozott, hogy a perrel érintett időpontban hatályos, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 4. §-ának (2) bekezdése, az Alaptörvény XXIV. cikkének (2) bekezdése, továbbá a per során nem alkalmazható, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. §-a alapján a közigazgatási jogkörben okozott kárt a hatóság köteles megtéríteni. Márpedig 2013. január 1. napja óta nem a jegyző, hanem az alperes szervezeti egysége: a járási hivatal látja el a gépjármű-nyilvántartás vezetésével kapcsolatos hatósági feladatokat, ezért az ezzel összefüggésben okozott kár megtérítésére már nem a jegyző, hanem az alperes köteles. Amennyiben a korábban eljáró hatóságtól kellene kártérítést követelni, az veszélyeztetné a kárigény megtérülését, hiszen előfordulhat, hogy a korábbi hatóság már jogutód nélkül megszűnt, vagy elvonták a vagyonát. Ezért az Alaptörvény R. cikkének (3) bekezdése, valamint az Alaptörvény 28. cikke alapján csak úgy lehet értelmezni az Alaptörvény XXIV. cikkét, valamint az 1959. évi Ptk. 349. §-ának (1) bekezdését, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére az a közigazgatási szerv köteles, amelyik az igényérvényesítés időpontjában a perrel érintett hatósági hatáskör címzettje, ez felel meg ugyanis a józan észnek és a közérkölcnek. Mivel pedig az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes következtetésre jutott, a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének a) és c) pontjaiban írt felülbírálatnak van helye, amely megalapozza mind az elsődleges, mind pedig a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítését.
- [17] Érvelése szerint a Jtv. 2. §-ának (1) bekezdése alapján a járási hivatal által átvett hatósági jogkörökkel kapcsolatos kötelezettségek az alperesre szálltak át, ezért a perrel érvényesített követelés kötelezettje is az alperes lett. Mindezt nem érinti az, hogy e kötelezettség kifejezetten nem szerepel az alperes és az önkormányzat megállapodásában, e szerződés ugyanis a Jtv. 2. §-ának (2) bekezdése alapján csak a jogutódlás részletkérdéseit rendezte, így nem írta, nem írhatta felül a Jtv-t. Abból pedig, hogy e megállapodás kitért a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt folyamatban lévő perek átvételére is, az következik, hogy valamennyi kártérítési kötelezettség átszállt az alperesre. Ezért nincs jogszabályi alapja annak az értelmezésnek, hogy egyes kártérítési igények tekintetében volt, más igények tekintetében pedig nem volt jogutódlás. Ezt az álláspontját az elsőfokú bíróság nem is indokolta meg, ezért az ítélete sérti a Pp. 346. §-ának (4) és (5) bekezdéseit, amely szükségessé teszi a Pp. 369. §-ának (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkör gyakorlását. A téves jogszabály-értelmezés miatt pedig a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének a) és c) pontjaiban írt felülbírálatnak van helye, amely megalapozza mind az elsődleges, mind pedig a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítését.
- [18] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárás megismétlése azért is szükséges, mert a Legfelsőbb Bíróság 227/2000. gazdasági elvi határozata értelmében az elsőfokú bíróság a jogutódlás kérdésében az önkormányzat perben állása nélkül nem dönthetett volna. Az elsődleges fellebbezési kérelem teljesítését az is megalapozza, hogy 2019. szeptember 10. napja után a felek nem tettek érdemi nyilatkozatot a jogutódlásra vonatkozóan, hiszen az eljárás ezt követően egyéb vitás kérdések tisztázása irányult, így az indokolatlanul elhúzódott, amely sérti a Pp. 196. §-át, 224. §-ának (1) bekezdését, 268. §-ának (1) bekezdését, valamint a 276. §-ának (1) és (5) bekezdéseit. Hiányos továbbá az elsőfokú ítélet indokolása is, hiszen az nem foglalt állást a jogellenesség, a kár, az okozati összefüggés, a felróhatóság és az elévülés kérdésében, ez pedig szintén szükségessé teszi az eljárás megismétlését.

- [19] Végül sérelmezte, hogy eltúlzott az alperes részére megítélt jogi képviselői munkadíj, állította ugyanis, hogy az nem áll arányban az alperes ügyvédje által kifejtett tevékenységgel, így azt mérsékelni kell.
- [20] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.
- [21] Az ítélet tábla a fellebbezést a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Veir.) 29. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a per fő tárgya tekintetében alaptalannak találta.
- [22] Mindenekelőtt - a Pp. 369. §-ának (1) bekezdésében foglalt felülbírálati jogkörében eljárva - azt vizsgálta meg, hogy a felperes által hivatkozott eljárás szabálysértések megtörténtek-e, és ha igen, megalapozzák-e az elsődleges fellebbezési kérelem teljesítését.
- [23] Ennek eredményeként megállapította, hogy nem volt szükség az önkormányzat perben állására. A kereset ugyanis olyan pénzfizetési kötelezettség teljesítésére irányult, amely a felperes jogállítása szerint egyetlen személyt: az alperest terhelte. Így a per tárgya nem olyan közös jog vagy közös kötelezettség volt, amely csak egységesen dönthető el, a kényszerű pertársaság szabályait tehát - eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában - nem lehetett alkalmazni, ezért a Pp. 36. §-a alapján nem kellett perbe vonni az önkormányzatot. Mindezt - a fellebbezési érveléssel szemben - az sem tette indokolttá, hogy a per során állást kellett foglalni abban a kérdésben, hogy az alperes lett-e a jegyző jogutódja, ennek eldöntésére ugyanis kizárólag a felek közötti jogviszony fennállásának tisztázása érdekében volt szükség. Az e körben született döntés anyagi jogerőhatása tehát csak a felek jogviszonyára terjed ki, így az nem érinti, és - a kereset korlátaira tekintettel - nem is érintheti az önkormányzat és a felperes között fennálló jogviszonyt. Ezért az önkormányzat perbe vonását - vele szemben előterjesztett kereset nélkül - a Pp. 37. §-ának a) pontja sem alapozta meg.
- [24] Nem osztotta az ítélet tábla az eljárás elhúzódásával kapcsolatos fellebbezési érvelést sem, hiszen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését (ezáltal pedig az eljárás további elhúzódását) az sem tette volna indokolttá, ha az eljárás valóban elhúzódott volna.
- [25] Alap nélkül hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú ítélet indokolása hiányos, az ugyanis megfelel a Pp. 346. §-ának (4) és (5) bekezdésében írt követelményeknek, hiszen az elsőfokú bíróság logikusan és közérthetően számot adott azokról a ténybeli és jogi indokokról, amelyekre az ítéletét alapította. Mivel pedig úgy foglalt állást, hogy az alperes nem a jegyző jogutódja, a keresetet a passzív perbeli legitimáció hiányára tekintettel utasította el, így az indokolásban nem kellett kitérnie a kártérítés általános és különös feltételeinek, továbbá az elévülés kérdésének a vizsgálatára, hiszen enélkül is megállapítható volt, hogy a felperes keresete miért alaptalan.
- [26] Mindezek tisztázása után az ítélet tábla - a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének a) és c) pontjában foglalt felülbírálati jogkörében eljárva - azt vizsgálta meg, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította-e meg, és abból helytálló következtetésre jutott-e. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a per eldöntéséhez szükséges körben teljes mértékben feltárta, és abból helyesen következtetett arra, hogy az alperes a keresettel érvényesített kártérítési kötelezettség tekintetében nem lett a jegyző jogutódja, így - a passzív perbeli legitimáció hiányára figyelemmel - jogszerűen utasította el a keresetet. Az ítélet tábla az általa kifejtett indokokkal is maradéktalanul egyetért, azokat megismételni nem kívánja, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

- [27] A felperes a fellebbezésében alap nélkül hivatkozott arra, hogy az Alaptörvény XXIV. cikkének (2) bekezdése, a Ket 4. §-ának (2) bekezdése, az 1959. évi Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése, valamint a Ptk. 6:548. §-a alapján a közigazgatási jogkörben okozott kárt az a közigazgatási szerv köteles megtéríteni, amelyik a követeléssel érintett hatáskört az igényérvényesítés időpontjában gyakorolja. E jogszabályi rendelkezések ugyanis csak a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének különös feltételeit tartalmazzák, arra vonatkozóan pedig nem adnak iránymutatást, hogy kit terhel a kártérítési felelősség olyan esetben, amikor a károkozó magatartást követően hatáskör-átruházásra kerül sor: a károkozó közigazgatási szervet, vagy azt, amelyik az igényérvényesítés időpontjában a hatáskör címzettjének minősül. E kérdést valójában a kártérítési felelősség általános szabályai rendezik, amelyeket - e jogvitát érintően - az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése rögzít. Eszerint a kárt az köteles megtéríteni, aki azt okozta. E világos, egyértelmű és logikus szabály teljes mértékben megfelel a józan észnek és a közérkölcshöz, hiszen nemcsak azt biztosítja, hogy a károkozó térítse meg a kárt, hanem azt is, hogy senki ne legyen köteles olyan kár megtérítésére, amelyet nem ő okozott. Erre tekintettel világos, egyértelmű és logikus az is, hogy amennyiben a károkozó magatartást követően hatáskör-átruházásra kerül sor, e hatáskör gyakorlásával összefüggésben okozott kárt akkor is az a közigazgatási szerv köteles megtéríteni, amelyik azt okozta, nem pedig az, amelyik az igényérvényesítés időpontjában e hatáskör címzettjének minősül. A fellebbezés érvelésével szemben épp az lett volna ellentétes a józan ésszel és a közérkölcshöz, ha az ítélőtábla úgy értelmezte volna a kártérítés általános szabályait, hogy egy olyan személy legyen köteles kártérítést fizetni, amelyik nem tanúsított károkozó magatartást, hiszen akkor még nem is létezett. Ezért ettől eltérő jogszabály-értelmezésre az Alaptörvény 28. cikke alapján sem volt lehetőség.
- [28] Kétségtelen ugyanakkor, hogy jogutódlás esetén nem érvényesül a kártérítési felelősség azon általános szabálya, hogy a kárt az a személy térítse meg, amelyik azt okozta, hiszen ilyenkor a károkozó helyett annak jogutódja köteles helytállni. A perrel érintett esetben azonban nem került sor jogutódlásra. A Jtv. 2. §-ának (1) bekezdése ugyanis nem adta az alperes tulajdonába az átvett államigazgatási feladatokhoz kapcsolódó vagyont, hanem csupán ingyenes használati jogot alapított e vagyontárgyak felett az állam javára, amelyet az állam nevében az alperes gyakorol. Ezért - a Kúria Pfv.IV.20.260/2016/8. számú ítéletében kifejtett jogértelmezéssel egyezően - a Jtv. 2. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes nem vált a jegyző általános jogutódjává. Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette: nem eredményezett jogutódlást az alperes és az önkormányzat között a Kr. 2. számú mellékletének megfelelő tartalommal létrejött megállapodás sem, hiszen az alperes sem a per alapját képező, ekkorra már befejezett gépjármű-nyilvántartási hatósági ügyet, sem pedig e megállapodás megkötése után megindított pert nem vette át a jegyzőtől. Mivel pedig az alperes nem lett a jegyző jogutódja, nem kötelezhető azon kár megtérítésére, amelyet nem ő, hanem - a kereseti jogállítások szerint - a jegyző okozott.
- [29] Erre tekintettel a per főtárgya tekintetében egyik fellebbezési kérelem sem volt alapos. Arra ugyanakkor helyesen hivatkozott a felperes, hogy az elsőfokú bíróság - perköltségként - aránytalanul magas jogi képviselői munkadíj megfizetésére kötelezte őt. Bár a perérték kétségtelenül jelentős összegű volt, az alperes ügyvédjét megillető díjazás megállapítása során nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy e jogi képviselő csupán egy hosszabb és egy rövidebb tartamú előkészítő iratot terjesztett elő, és csak három tárgyaláson vett részt, amelyet követően a per - egy jogkérdésben hozott döntéssel - lezárult. E tevékenységgel és a perértékkel ezért csak 4 000 000 Ft + áfa, azaz 5 080 000 Ft jogi képviselői munkadíj állt arányban, ezért az ítélőtábla az R. 3. §-ának (6) bekezdése alapján az alperes ügyvédjének díját erre az összegre mérsékelte.
- [30] A kifejtett okok miatt az ítélőtábla a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság

ítéletét a rendelkező részben írt módon részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

- [31] A fellebbezés a per főtárgya tekintetében nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárás során a felperes teljes egészében pervesztes lett. Erre tekintettel az ítélőtábla őt kötelezte a feljegyzett fellebbezési illeték és az alperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére [6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, Pp. 83. §-ának (1) bekezdése]. Ez utóbbi összegét az R. 3. §-a (2) bekezdésének c) pontja, (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján 500 000 Ft + áfa, azaz 635 000 Ft-ban állapította meg, hiszen az alperes ügyvédje csupán egyetlen rövid tartamú előkészítő iratot nyújtott be, amelyben megismételte az elsőfokú ítéletben kifejtett indokokat, így - e tevékenységgel és a perértékkel - ez a díjazás állt arányban.

Debrecen, 2020. május 20.

dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-